

*Ryomgaard
Realskoles
Elevforening*

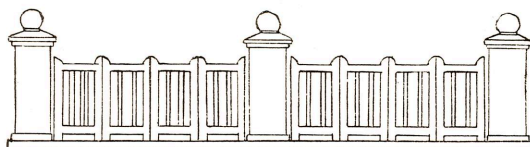

===== **AARSSKRIFT 1949** =====

RYOMGAARD REALSKOLES
ELEVFORENING

AARSSKRIFT 1949

REDIGERET AF OVE LARSEN

1 9 4 9

RYOMGAARD BOGHANDEL

INDHOLDSFORTEGNELSE.

<i>Skolebestyrer Erik Munch: Da vi blændede gymnastiksalen</i>	3
<i>Professor P. V. Glob: Livet i Barkær for 5000 år siden</i>	7
<i>Bodil Krogh: I England — i huset</i>	11
<i>E. Kragh Petersen: Fritiden</i>	14
<i>Parker: Elevforeningens sommerfest</i>	17
<i>S. Vester-Petersen: Sommerfesterne</i>	21
<i>S. Vester-Petersen: Ryomgaard Handelsskoles Elevforening</i>	22
<i>Skolens dagbog</i>	23
<i>Handelsskolens dagbog</i>	24
<i>Forskellige meddelelser</i>	25
<i>Julefesten</i>	26

Da vi blændede

gymnastiksalen

af skolebestyrer *Erik Munch*

Det, jeg her fortæller om, ligger langt tilbage. Siden den tid har vintrer sneet, og somre brændt, som skrevet står — det er længe siden. Men dengang, det skete, var det en begivenhed, og fortællingens værdi ligger i, at vi får se et lille glimt af den kamp, der førtes for at føre Ryomgaard Realskole frem, — et *lille* glimt — ja vist, men dog klart nok til at vise *ånden*. Og ånden er det vigtigste; det er den, der muliggør.

Ryomgaard Realskole står i dag stor og smuk med sine tre fløje, der samles af tårnet, på hvis spir vindfløjen med stifterens initialer drejer sig for den mindste brise; men der var engang, da der kun var een fløj og intet spir, og der var engang, da der slet ikke var noget, da der ikke var andet end den nøgne bakkесkråning, hvis jord var så dårlig, at den som regel blev udlagt til en mager græsning for nøjsomme får fra Marienhøff.

Nu, da det står der altsammen, ser det så selvfølgelig ud, og det er jo da også, som det skal være, men intet kommer af sig selv, og Ryomgaard Realskole blev heller ikke til af sig selv.

Arbejdet har skabt Ryomgaard Realskole. Er der penge nok, ja, så lettes arbejdet betydeligt, men er der ikke penge, så bliver det straks vanskeligere; så skal der foruden mod og forstand, vilje og tro, tålmodighed og idealisme, en meget stor del selvopofrelse til og en bred ryg, der er stærk, så den kan bære mange og trælsomme byrder.

Og her var ingen penge, men her var en mand, som var i besiddelse

af de ovennævnte egenskaber, og som forstod at meddele dem til sine medarbejdere, så at de også følte dem, og den mand var min bror — skolens skaber — Axel Munch. Ja, det er så sandt, som det er skrevet:

Naar øjet i begejstringsild
og gerningsglæde brænder,
da bryder kæmpen fylkningen
med sværd i baade hænder.

Jeg var selv med dengang, og jeg glemmer det aldrig. Jeg vil altid være taknemlig for, at det forundtes mig at være med til den bedrift, der hedder Ryomgaard Realskole, selv om min indsats i så henseende var og er såre beskeden.

Vi havde ligefrem aftalt med hinanden, at der ikke var noget, som *ikke* kunne gøres, når det først var besluttet. Og nu var det altså blevet besluttet, at gymnastiksalen skulle blændes.

Dengang bestod skolen kun af een fløj — fløjen mod syd. Vinkelret på skolen mod nord lå gymnastiksalen, der ikke havde loft, men tag med spændbuer indvendig.

I gavlene mod vest og øst var der store halvcirkelformede vinduer; de sad meget højt oppe, så at deres øverste runding nåede op til taget. I den nordlige mur var der vinduer som nu, og i den sydlige mur var der enkelte vinduer af samme størrelse som vinduerne mod nord.

Gymnastiksalen skulle blændes.

Årsagen var, at der skulle vises en film. Skolen havde fået et filmsapparat. Vidunderet var meget primitivt; det skulle drejes med hånden, og dette skulle ske i et bestemt tempo. Der måtte ikke standses, når der var begyndt af fare for, at filmen skulle komme i brand eller smutte. Skete det sidste, var der fare for, at man kunne »klippe filmen«, som det hed i det daværende tekniske sprog; det vil sige, at den gik i stykker; det sidste skete for os engang; vi var jo ikke fingernemme nogen af os, men vi måtte betale filmen alligevel. Det var i året 1918, denne her begivenhed fandt sted, og det var ved pinsetider; der skulle gives pinseferie, og i sidste time skulle filmen forevises. Det var den tysk-russiske fredsslutning, filmen viste, og så var der en om elefanter.

Gymnastiksalens hvide nordvæg skulle erstatte fremvisningslærred. Filmsapparatet stod på balkonen mod vest, og herfra skulle min broder og jeg betjene apparatet. Han skulle dreje, og jeg skulle påse, at spolerne løb rundt, hvilket de ikke altid gjorde.

Nu var det blændingen af salen om at gøre; det var stærkt solskin. Vinduerne mod nord og syd blændedes med pap. Vinduet i gavlen mod vest var til at nå op til på grund af balkonen foran, men vinduet mod øst

svævede en 5—6 meter over gulvets overflade og belyste, da alt andet var blændet, hele salen.

Det var mig, der skulle blænde gymnastiksalen; det var mig, der havde erklæret det muligt. Men pap havde vi ikke mere af, og tæpper havde vi heller ikke. Hvad skulle jeg bruge? Lagner var vanskelige at få fat i. Selv havde vi ikke for mange, og laane lagner til dette formål ville ikke være let; og desuden var de for lyse. Så faldt mine øjne på rullemadrassen. Den var stor nok og absolut uigennemskinnelig. Kunne vi få den op, så var sagen klaret. Jeg regnede ud, at den kunne bindes fast til spændbuen lige foran vinduet. Jeg fik fat i to eller tre af de største elever i 8. og 9. klasse. Hvem de var, husker jeg ikke, men jeg kan dog huske, at Rasmus Jørgensen var een af dem. Så fik vi brandstigen slæbt ind i salen. Den blev hejst og stillet op mod vinduets øverste kant, som den lige nåede op til, og så gik det løs. Jeg tog to stykker reb om halsen og fik rullemadrassen på skulderen. Jeg skylder sandheden at fortælle, at rullemadrassen ikke var så stor som den nuværende. Den var hjemmelavet og lignede mere en madras end en rullemadras, men det gjorde ikke sagen lettere; den blev af den grund mere uhåndterlig.

Den var imidlertid tung, men jeg var skolens stærkeste mand — legemligt set —, og den kendsgerning og værdighed umuliggjorde det for mig at bemærke noget om den ting — det kunne kun tænkes. Stigen var ikke slet så stærk som jeg; den gyngede fælt, da jeg — belæsset med rullemadrassen — steg til vejrs på den. Jeg formanede mine hjælpere til at holde godt fast på stigen, så den ikke gled på det glatte gulv, hvilket afgjort ville blive vinduets og min skæbne, og de holdt fast af alle kræfter. Og så var jeg deroppe. Hvordan jeg — stående på den gyngende stige — fik det uhåndterlige bæst af en såkaldt rullemadras bundet fast — først ved den ene side af vinduet og så — efter at have været nede og fået stigen flyttet — ved den anden side, ja det kan jeg ikke huske, men det lykkedes altså. Da vi tog stigen ned, hang rullemadrassen der. Gymnastiksalen var blændet.

Min broder kom ind. Han så først på sin rullemadras, som han vist egentlig havde lidt ondt af; den hørte jo til inventaret — dernæst på drengene og så på mig med et noget ejendommeligt blik. »Hvordan er det gået til?« sagde han. »Deres bror gik op med den«, sagde drengene. »Gymnastiksalen er blændet«, sagde jeg. Da lagde min bror sin hånd på min skulder, »ja«, sagde han, »gymnastiksalen er blændet. *Det, at stride, er at sejre.* Nu skal vi have lysbilleder. Bær stigen ud.« Jeg var stolt og lettet. Jeg havde erklæret arbejdet for muligt, og jeg havde udført det. Jeg vidste jo, at havde jeg ikke kunnet udføre det arbejde, jeg selv havde erklæret for muligt, så havde der — i henhold til vor vedtagelse — været noget i vejen med min beslutningsevne — med min vurderingsevne, så havde jeg

med andre ord bevist, at jeg var et fæ. Nu følte jeg mig lidt hen i retning af heltevæsenet, og det var behageligere.

Og så foreviste vi lysbilleder, og så vidt jeg husker, skete der ingen uheld. Børnene var begejstrede, for det var jo ikke hverdagskost at se levende billeder på skolen dengang.

.. Senere måtte stigen frem igen, for rullemadrassen kunne jo ikke blive hængende deroppe. Nu gik det imidlertid lettere, for jeg skar snorene over med min kniv, og så faldt bæstet ned.

Da gymnastiksalen atter lå i det fulde dagslys, sagde min bror: »Gymnastiksalen *kan* altså blændes; nu ved vi så det«.

Men det skete ikke oftere. Vi opgav filmsforestillingerne, og de er først mange år efter blevet genoptaget på Ryomgaard Realskole. Nu sker det i foredragssalen, og den er let at blænde, og filmsapparatet går nu ved elektricitet. Men mange år efter brugtes det »at blænde gymnastiksalen« som en slags værdimåler os imellem, når vi skulle vurdere en mands evner. »Han er ikke af den slags, der blænder gymnastiksalen«, sagde vi, når vi ikke havde tillid til en mand, eller: »Han er af den slags, der kan blænde gymnastiksalen«, hvis manden var efter vort hoved.

Ja — det er i og for sig en ringe begivenhed, jeg her har fortalt om, og vi foretog os senere mangt og meget, som både var farligere og større, men historien viser *ånden*, der besjælede os, og det var den ånd, der skabte Ryomgaard Realskole. Den lever stadig. Der findes stadig mænd på Ryomgaard Realskole, der kan blænde gymnastiksalen, mænd, der går skolens ærinde uden smålig skelen til egen fordel, hvad enten det nu gælder en audiens på Amalienborg eller andet virke til skolens gavn.

Jeg vil håbe, skolen aldrig vil savne mænd, der er besjælet af den ånd, for det er dem, der bærer skolen. Det er dem, der hentydes til i sangen »Stolt stander du borg«, hvor der står skrevet om borgen: *I uår med tryghed du lide må på borgens mænd*«.

Det er dem, der viser flaget, og som går i spidsen. Så længe de er der, går det godt, men dør de ud, og kommer der mænd, for hvem begejstringens morgenrøde svinder i gustent overlæg — ja så ser det sort ud.

Erik Munch.

Livet i »Barkær« for 5000 aar siden

af *P. V. Glob*

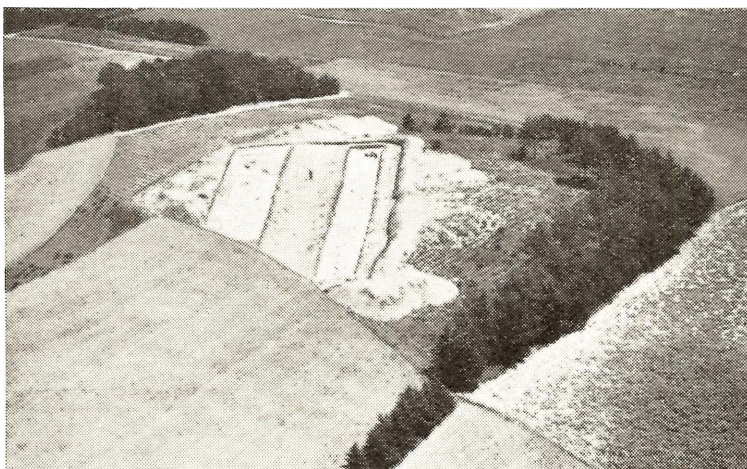
Professor i nordisk arkæologi ved Aarhus universitet, dr. phil. *P. V. Glob*, skriver om det overraskende oldtidsfund ved Barkær i Djursland.

Man tror det vel næppe, men en af Europas ældste byer har ligget i det indre Djursland på en lille sandbanke, hvor rugen i tørre år kun giver det udsåede korn tilbage. Et tilfælde bragte for enogtyve år siden det første spor. Siden da har der været arbejdet på stedet med undtagelse af krigens år, og først i denne sommer er undersøgelsen bragt til endelig afslutning. Nu er også hele byen udgravet. Et nyt og overraskende billede af vort første bondesamfund er bragt for dagen.

Den lille sandbanke, hvorpå byen har været anlagt, er knapt et par hundrede meter i tværmål og ligger ved den udtørrede Korup sø en kilometer vest for Tirstrup flyveplads. Barkær hedder stedet. Søen, der nu ligger som en jævn grøn flade, endnu med gamle elletræer langs bredderne, var for op mod 5000 år siden, da husene blev opført, en vig af den vældige havarm, der gennemskar Djursland fra Grenaa til Randers fjord. Vandet var da så salt, at man ud for holmen kunne samle i massevis af store gode østers, hvis skaller nu ligger i smådynger rundt omkring på husgulvene, hvor man har indtaget måltiderne. Ofte findes der sammen med dem en kraftig flintspids, der har været brugt til at åbne dem med. At saltholdigheden imidlertid hurtigt er taget af, viste de højere liggende skallag, hvori østersskallerne var mindre og blåmuslingen dominerende. Når man sådan kan tale om et højere og lavere liggende gulvlag i husene, er det ikke, fordi der har været flere etager, men fordi der i løbet af de år, byen har været beboet, er føjet omtrent en meter sand ind i husene, hvor der samtidig er blevet tilsvarende lavere til loftet. Sandflugten har

nemlig dengang som nu pisket ind over holmen fra de dyrkede marker på det faste land.

Før bøndernes ankomst var hele egnen dækket af egeskove isprængt birk, fyr, el og hassel. Rundt omkring ved fjorde og vige havde jægere og fiskere gennem en halv snes tusinde år haft deres bopladser, og urskoven gennemkrydsedes kun af deres stier og dyrenes veksler. Også på den lille holm nær søbredden har disse folk holdt til. Under husrækkerne fandtes i små gruber deres karakteristiske flintspidser, brugt til harpuner, lyster og pilespidser. Den lille jægerflok er imidlertid ikke blevet fordrevet af bønderne, da der ligger ca. 4000 år mellem de to bosættelser. Jægerfolk på andre bopladser har derimod utvivlsomt set med forbitrelse på de fremmede folk, der brændte skovene af, opdyrkede jorden og holdt

Luftfoto af Barkær set fra vest

husdyr. Det spændte forhold mellem de to folk, som derved opstod, er sikkert ikke gået lige fredeligt af. Det var vel også derfor, at de fremmede valgte den lille holm til deres byplads. Omgivet af vand på alle sider har de lettere kunnet værne sig mod fjendtlige anfald.

Skovrydningen kan ikke blot ses i holmens sandlag, men også ude i søens bundlag, hvor støvkornene fra de mange forskellige træer og planter den dag i dag fortæller om den skiftende plantevækst, når man lægger en prøve derfra under mikroskop. Man ser deri, hvorledes støvkornenes procentvise antal for skovtræerne falder stærkt på et tidspunkt, hvor nye arter som korn og vejbred for første gang viser sig. Vejbred har overalt i verden fulgt i agerdyrkernes spor. I de samme lag forsvinder vedbendens støvkorn helt. Den er blevet udryddet ved skovbrandene.

der også kan påvises i de samme lag som en tynd horisont af trækulspartikler.

Af selve byen var kun brolægninger, spor af tag og vægstolper, gulvlag og lignende ting tilbage, men dog nok til, at den kan rekonstrueres fuldstændigt. Den har været anlagt som en rækkehusby med to parallelle omtrent 100 meter lange husrækker, liggende øst-vest med en 10 meter bred brolagt gade imellem. Hele byen er dog ikke opført på een gang. Senere tilbygninger kan påvises. De to husrækker var oprindeligt kun 75 meter lange og hver inddelt i 22 lige store boliger ved tværgående pælerækker med fletværk. Dette anlæg har dækket hele holmens øverste plane flade. Senere har man ned ad den østlige skråning i to omgange tilbygget seks boliger i hver ende for at skaffe plads til nye familier. De enkelte rum har været ca. $3\frac{1}{2}$ meter brede og $6\frac{1}{2}$ meter lange i den sydlige og $7\frac{1}{2}$ meter lange i den nordlige husrække. Udgange på begge sider kunne endnu ses.

At vi her har et stort kollektivt bondesamfund er utvivlsomt. Man har været fælles om skovrydningen, jordens opdyrkning og kvægholdet. I den brede hovedgade mellem husrækkerne er vel husdyrene blevet gennet sammen ved aftenstid, i sikkerhed for omstrejfende jægere fra græsgangene på det faste land.

Fundene fra husene udbygger billedet. Svært bevæbnede har folkene været. Hovedvåbenet var dolkøksen, et langt dolkformet flintblad, der har været indsat vinkelret i et træskaft. Pilespidser af flint var talrige, medens økser og køller af sten fandtes mere sjældent. Mange mindre stykker var der af den store, slebne rydningsøkse, »skovens nøgle«. Mange tusind skår viser en smuk keramisk kunst, hvor både form og ornamenter er behandlet med stor sikkerhed. I disse brændte lerkarskår er der aftryk af hvede og byg, de to dyrkede kornsorter. Typiske for denne bondekulturs første keramik er de runde former og de tæt sammenstilte ornamenter, begge dele tydeligt påvirket af flettede kurve. Ved skalagene, hvor sandet har været kalkmættet, var bensager som prene og nåle bevaret, samt knogler af husdyrene: svin, får og ko.

En overraskelse bragte sommerens udgravning. Under husgulvene fandtes flere grave. På den oprindelige jordflade var der til den døde udbredt et leje af ganske små sten og rent grus, tilført fra et andet sted. Herpå lå gravsager som ravperler og ravsmykker, et halvt hundrede ialt, kobberamuletter, nogle af de ældste metalfund i norden, og flaskeformede lerkar. Gravene lå midt i husrækkerne mellem de tagbærende stolper, og ved deres ender var der dybe gruber, som indeholdt samme sager som på gravlejerne. Disse gruber, hvori der også stod tagstolper, viser et sammenhæng mellem hus og grav, en forbindelse, tidens almindeligste gravform, langdyssen, også afspejler. Langdyssen er nemlig anlagt efter sam-

me princip som rækkehusene i Barkær: en rektangulær stensætning med flere grave anbragt på tværs som de levendes boliger.

Meget tyder på, at Barkær, der vel har haft 300—400 indbyggere og således været på størrelse med vore dages sognebyer, kun har været beboet et meget kort åremål, måske kun en halv snes år. Grunden hertil er utvivlsomt de lette jorders ringe frugtbarhed og den frygtelige sandflugt.

Hvor langt byens indbyggere er flyttet, kan ikke siges, men overalt i det indre Djursland findes der stendysser fra denne første bondetid.

Den lille holm lå derefter øde hen et årtusinde fremover. Så kommer der igen folk derud i stenalderens slutningsperiode, men deres ophold har kun været af meget kort varighed, og sagerne fra dette er få. Derefter går et par årtusinder. I 4. århundrede efter Kr. rejses der igen huse. Fra denne tid er en hustomt østligt over stenalderbyens hovedgade samt en lille gravplads i stenalderhusenes vestende. Disse grave var rigt udstyret med lerkar, nåle af sølv og bronze, rav og glasperler. Til dække over gravene havde man opbrudt brolægningerne fra stenalderbyen, vel uden anelse om dennes eksistens. Siden da har holmen ligget udyrket hen til vor tid.

Vore første bønder tilhører en kulturkreds, der fra Danmark og det sydlige Sverige strakte sig over hele Nordtyskland, Holland, England, Irland og store dele af Frankrig og Spanien. Den er først og fremmest fastlagt på grundlag af stengravene, men også bopladser er fundet hist og her. Intet sted er der dog udgravet huse, endsige byer. Når en by fra denne kulturkreds er fundet og afdækket på Djursland, så skyldes det alene de sandflugtslag, der har dækket og beskyttet den. Lignende byanlæg har selv sagt ligget overalt inden for dette store område. Man har blot ikke fundet dem andre steder.

P. V. Glob.

I England — i huset

Det kan ikke nægtes, at det er lidt af en omvæltning at skulle tage fat som kokkepige efter 8 års kontorarbejde, og i særdeleshed, når det er i udlandet — i dette tilfælde England, det skulle foregå. Jeg blev vældig godt modtaget af min frue, da jeg kom til London ved 8-tiden om aftenen; jeg skulle sammen med hende overnatte i hendes club nær Hyde Park Corner. Allerede på turen dertil i taxa fik jeg udpeget en del af Londons seværdigheder. Næste dag fik jeg set Westminster Abbey og The National Gallery, før vi tog med elektrisk tog ud til den by, hvor jeg skulle være. — Det var et yndigt hus, de boede i, og der var alle moderne bekvemmeligheder.

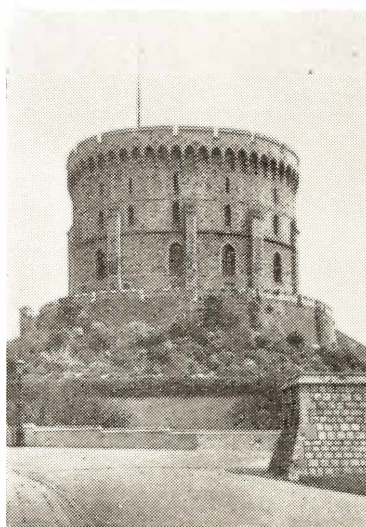
Familien bestod af 3 voksne, generalen, fruén og en ugift datter. Jeg var naturligvis meget nervøs ved tanken om, at jeg skulle stå for madlavningen helt alene; men det var ikke nær så vanskeligt, som jeg havde ventet. Nogle gange var jeg ganske vist noget rådvild, som f. eks. da en mand kom med 2 vilde kaniner; det tog mig lovlig lang tid at ordne de to. Senere fik jeg øvelse i både at gøre kaniner i stand og i at tilberede dem, da vi ofte fik kaninkød for at hjælpe på kødrationen. Madlavningen dér er jo noget forskellig fra den danske, så jeg var henrykt over at have 3—4 kagebøger til min rådighed; de blev brugt flittigt. Englænderne holder meget af grøntsager; til hver middag skulle der serveres både kartofler og en eller anden slags grøntsager. Særlig hovedsalat var de begejstrede for; hele året rundt fik man mindst en gang om ugen »kold

kød og salat«, og den salat bestod kun af hovedsalat, tomat, rå agurk og rødbeder — kun kogt og lidt eddike hældt over — og revet rå gulerødder eller kolde kogte. Dertil fik man kartofler, der var bagt i ovnen med skrællen på. I begyndelsen syntes jeg, det var underligt at sidde og spise de tørre salatblade; men nu er jeg blevet lidt af en kanin også.

Jeg var heldig at have bekendte derovre, som jeg kunne besøge; sidste år i august besøgte min forlovede og jeg min tante hos nogle mennesker, der ejede et rigtig stort hus på landet. Der var 21 værelser i huset, mægtig have med svømmebassin; og der hørte en stor skov og en gård til huset også. Det var en stor oplevelse for os at se et af de rigtig gamle Country

Big Ben and Westminster Bridge, London

The Round Tower, Windsor Castle

Houses, der nu ikke findes så mange af mere, da kun få mennesker har råd til at holde så stort et hus nu, og desuden er det stadig vanskeligt at få hjælp til husarbejde.

Det er en let form for selskabelighed, man har i England. Der er ikke noget med større middage og kaffeselskaber, selvfølgelig kunne det ske, at nogle venner kom til the om eftermiddagen; men skulle man se 15—20 mennesker ad gangen, blev de altid inviteret til cocktail-party. Der er ikke mange forberedelser til sådan et party; der bliver selvfølgelig serveret cocktails, sherry og andre drinks, dertil får man f. eks. små bidder kiks med leverpostej på, franske kartofler eller meget små sandwiches. Det gør ikke noget, at der ikke er stole til alle gæsterne, man står op og snakker i smågrupper, og kender man ikke hinanden i forvejen, bliver man efterhaanden præsenteret for de forskellige enten af værts-

folkene eller af andre gæster, der kender begge hold; man præsenterer sig ikke selv, som man gør herhjemme.

Jeg havde 1 fridag om ugen; men jeg var heldig at kunne få mine fridage, så at jeg havde lørdag-søndag fri hveranden uge; på den måde kunne jeg bedre komme rundt og se mig om og mødes med min forlovede, der det meste af tiden boede i Birmingham. I betragtning af den korte fritid og de få penge synes jeg, at jeg har set en stor del af England. I påsken bl. a. havde jeg fået 3—4 dage fri og var sammen med nogle venner fra Birmingham og min forlovede i nord Wales; og det var i sandhed et besøg værd, måske fandt jeg det særligt fortryllende, da jeg aldrig havde set bjerge før. Engang havde jeg den strålende oplevelse at være med til huntmeeting, det var interessant at se de fine ryttere og de mange hunde fare afsted fra det maleriske gamle slot ned i skoven på jagt efter ræve. Rytterne såvel som gæsterne fik serveret drinks og kage i slotsgården før jagten.

De sidste 14 dage holdt jeg ferie sammen med min forlovede og min danske veninde, og da fik vi rigtig tid til at se London, så jeg synes, jeg har haft megen glæde og udbytte ud af mit etårige ophold i England.

Bodil Krogh (1939).

Fritiden

Jeg kender en gammel mand, som hver dag hentede sin sønnesøn og tog ham med hen for at se et bestemt tog. En dag var de sent på den, som man siger. På vejen hen ad gaden fremstønnede bedstefaderen — han var jo meget forpustet — »Ja, hvis no et tåget er forsinket, så nor vi'et et«.

Man kan sige, at så kunne de da se toget næste dag, men det var nu blevet en del af livet, og toget skulle nås hver dag. Det var efterhånden en del af tilværelsen for den gamle mand.

Til omgående beroligelse skal jeg straks oplyse, at det ikke er min mening at komme med en afhandling om ældre menneskers fritid, men tværtimod er det ungdommens fritid, jeg gerne vil have et par ord med om, når jeg nu *skal* skrive.

Mon der er to af os, der tilbringer fritiden på ganske samme måde? Nej, vi er meget forskellige, hvad det angår, men der er også alt for mange måder at drive den af på, hvis det er det, man er ude efter. En kendsgerning er det i hvert fald, at for den, der vil være med overalt til alle mulige — og navnlig umulige — foreteelser, byder vort land og vel ligeså andre lande på en forfærdelig masse gode og mindre gode muligheder. Prøv at spørge forskellige kammerater, hvor mange medlemskort de har til de såkaldte »sportsforeninger«, hvis væsentlige sportsudøvelse foregår på kroen lørdag aften. Svaret vil i mange tilfælde blive ganske overvældende, hvad antallet af medlemskort angår. Spørg videre, hvornår klubben har almindelig sports-træning, og en del vil svare, at det kender de da ikke noget til, men der er bal hver måned mindst een gang.

Også blandt ungdommen er det meget yndet at gå ned for at se otte-toget, og hvad, det er der vel intet skadeligt ved, men det er da kedeligt, at de pågældende ikke har noget bedre at tage sig til, når dagens arbejde er overstået. Forhåbentlig får de så ved den lejlighed lidt frisk luft, — forudsat det ikke er et damptog!

Det er en meget udbredt misforståelse, at når man er ude af børneskolen, skal man aldrig se en skolebænk mere. Netop fritiden kan udnyttes overordentlig godt ved at søge et eller andet kursus, hvis ikke arbejdet medfører, at man allerede er puttet ind på en skole igen. Kundskabernes bundløse vej er lang, og der er på ingen måde fare for, at man skal få lært mere end det, der er nødvendigt, enten det så er af faglige

grunde, eller man bare er interesseret i at vide mere om et emne. Det sidste er iøvrigt ikke det værste, for så må det være lysten, der driver værket. Det bør ikke være således, at man skammer sig ved at lade sine omgivelser vide, at man går til dette eller hint kursus. Nærmere burde det være reglen, at omgivelserne selv fulgte med til det.

Misforstå mig ikke, jeg vil på ingen måde, at det skal lyde, som om det eneste saliggørende er at gå i skole hele livet. Tværtimod, når man har lært noget på de forskellige kursus og skoler, vil det rigtige vel være, at man af egen drift går videre med det, der interesserer en, enten alene eller sammen med gode kammerater. Det er ikke min mening, at de, der sidder med en frimærkesamling, hører eller spiller musik, amatørforskere o. m. a., skal smide dette bort og fare hen på en skole for at suge lærdom ind. Men f. eks. kunne det jo være, det ville virke som en behagelig afveksling at komme ud blandt andre end netop dem, man gnaver sig op ad hele hverdagen og måske søndagene med. For resten er de ovenfor omtalte slet ikke de værste til at lade stå til med fritiden, nej, det er de, der intet som helst foretager sig uden lige det at drive den af. Iøvrigt vil der blandt sådanne altid være en masse, der åbent vil erkende, at de keder sig i fritiden, medens det bliver vanskeligt at få en frimærkesamler, eller hvad det nu kan være, til at komme med en sådan indrømmelse. Er det da ikke en falliterklæring overfor sig selv, om man skal erkende, at man keder sig? Jeg tror, at den, der keder sig i fritiden, også keder sig på arbejdspladsen. Hvad mener læserne om en, der står ved arbejdet dagen lang og keder sig; han eller hun venter bare på, at det skal blive fyraften, for så skal han jo hjem og kede sig på en helt anden måde!

Det må indrømmes, at langt ude på landet kan det være meget vanskeligt at komme med til nøjagtigt det kursus, som egentlig har ens interesse, men hvorfor lægge hænderne i skødet af den grund. Der er da i alle tilfælde et bibliotek, og nogle enkelte bøger med de ting, man vil læse, skal der også nok være, eller de kan skaffes. Det er en gammel regel, at kan man ikke få det, man synes om, kan man komme til at synes om det, man kan få.

Når sognegårdene vinder indpas, er meget vundet, men indtil da er enhver overladt til sit eget forgodtbefindende, hvad fritiden angår; derfor må man være meget mere på tæerne for ikke at gå ned til den brigade, der keder sig i den efterhånden ret gode fritid, vi alle nyder godt af. Mulighederne for en god anvendelse af fritiden er som allerede nævnt mangfoldige, men de mindre gode muligheder er endnu flere, så se at få fat i den rigtige ende af tovet.

For nogle dage siden fulgtes jeg med en klassekammerat fra kursus. Han er københavner med K. Stilling: svajer. Jeg spurgte, hvorfor netop han gik til et sådant kursus. Omgående svar: hver eneste aften, jeg ikke

har noget særligt at tage mig til, koster penge, de aftener, jeg er her, koster intet, men til gengæld får jeg en hel del kundskaber, som eventuelt senere kan føre mig frem til en bedre stilling. Derfor går jeg på kursus, selv om det er forbundet med en ringe ulempe at bringe mig selv her hen.

Han var inde på noget af det rigtige: gennem en god fritid til en endnu bedre fremtid. Det kan for mange andre blive vejen til en bedre stilling, det de lærer i fritiden i stedet for at lade den smuldre hen i kedsommelighed.

Mon vi ses ved ottetoget?

Ejgil Kragh Pedersen

— en, der aldrig har kedet sig.

(1948 R H).

Skolebestyrer Erik Munch. Folketingsmand Ole Bjørn Kraft.
Teaterdirektør Erik Henning-Jensen.

Elevforeningens sommerfest den 3.-7.-1949

ved *Parker*

Vejret var det bedst mulige. Sommerens bagende sol formindskedes i sin vælde af de drivende skyer, der, når de gled foran den vældige, bragte en forfriskende svaie til de mange mennesker, der befandt sig i skolens anlæg.

Talerstolen var rejst foran de skyggefulde birke ved stenen øst for stadion, og på den grønne plæne stod bænken — delvis i skygge af de gamle axelrøn mod syd — og ventede på at blive taget i besiddelse. Der var opstillet højtaleranlæg, så man kunne høre, hvor man så end anbragte sig på skolens bakke — ja i hele Ryomgaard, hvilket desværre en del benyttede sig af. Det havde jo den fordel, at de kunne sidde hjemme ved eftermiddagskaffen og høre musikken og foredraget.

Som taler var mødt formanden for det konservative folkeparti fhv. forsvarsminister Ole Bjørn Kraft. Endvidere var teaterdirektør Erik Henning-Jensen mødt for at læse op. Teaterdirektøren var ledsaget af sin smukke frue. Musikken var lagt i trompeterne på et udsøgt udvalg af Aarhus orkesterforening, og alt var således i den skønneste orden. Bestyrelsen var også tilstede. Jeg kan tænke mig, at de fortrøstningsfuldt gik og nynnede: Vi er kun en flok, men folket kommer nok. Eller var det sangen: Hvem skal jeg klage mit sorgfulde mod, der optog dem. I sidste

fald ville de ikke blive skuffede, for folket kom ikke. Ja — det vil sige — selvfølgelig kom der folk, der kom vel godt en 400 mennesker, men det var for lidt; der burde have været mange flere.

Hvad kan årsagen være. Ja, man kan jo godt gætte, og man gætter nok ikke forkert, når man antager, at vejret var for godt. Folk tog til stranden. Nå — men så kan man vel også gå ud fra, at det var de interesserede folk, der mødte, så at perlerne blev kastet for de rigtige.

Orkesteret intonerede, og da klokken var 15, besteg formanden talerstolen for at byde velkommen. Fanen blev ført ind, medens alle rejste sig, og flagsangen: Der er ingenting, der maner, blev sunget, og så blev ordet givet til Bjørn Kraft. Han holdt et udmærket foredrag, og han sagde blandt andet: Kritik er altid godt, og loven hjemler vælgerne ret til at kritisere rigsdagen, men den, der kritiserer og gør sig selv til dommer over, hvad der er sket og sker, må have mod til at spørge sig selv: »Har jeg selv følt ansvaret?« og jeg vil sige til den, der kritiserer: »Du har sikkert ret i, at vi mange gange har taget fejl, men vil du så ikke hjælpe os med den opgave, der er pålagt os, nemlig at styre vort fælles land«. Det gælder nemlig for alle danske at føle ansvaret og følge med i problemerne omkring styrelsen af landet. Huset Danmark er bygget, og vi har hver især vort ansvar. Der var engang, da det var moderne at tale tysk i folkets højere lag. Den tid er forbi. Danskheden har aldrig vist sig så stærk som nu — også i Sydslesvig, men det er ikke nok. En af vore svagheder har været, at vi ikke har haft evne til at se os ud; vi så kun indad. Både Estrups højre og Staunings socialdemokrati førte neutralitetspolitikken, og den betragter jeg i dag som en fare. Den brast nemlig den 9. april 1940. Da så vi, at der ingen tryghed er i den politik, at der ingen beskyttelse er i at tro på andres hjælp. Vi har altid været ydmyge overfor vor store nabo mod syd. Vi husker nok, da Danmarks udenrigsminister før den 9. april i Geneve blev siddende, da alle de øvrige i folkeforbundsforsamlingen rejste sig op for at fordømme Hitlers overtrædelse af versailles-traktaten — den traktat, der dog bragte os Nordslesvig tilbage. Ingen opløftede da sin røst; ingen kritiserede, at Danmark ikke ville deltage i den almindelige fordømmelse af diktaturet.

Verden er nu blevet en hel anden. Krigen kan med stærke skridt gå over jorden, og selv lande som England og Frankrig kan ikke stå alene i opgøret mellem Sovjet og den amerikanske frihedsstat. Atlanterhavspagten har derfor søgt at samle de demokratiske stater, som enkeltvis ikke er i stand til at klare det militære problem, men dette samarbejde gælder også på andre områder: som handel og samfærdsel. Vi må slutte os til denne alliance; ellers går vi til grunde. Vi skal ikke alene i dag være gode danske, men også gode europæere. Alle må forstå dette store ansvar; alle må forstå den nye tid.

Det bifald, der lød efter folketingsmandens foredrag, var fortjent. Der var nu koncert en halv times tid, og så tog teaterdirektør Henning-Jensen fat. Han begyndte med at læse nogle digte af Poul Sørensen, og han gjorde det ypperligt. Lige så godt læste han derefter nogle småhistorier af amerikanske forfattere og vor egen Storm Petersen. Folk morede sig og klappede så ofte, at direktøren måtte bede forsamlingen spare på krudtet. Efter oplæsningen blev fanen ført ud, medens forsamlingen stående sang nationalsangen, og hermed var den officielle del af festen forbi, og den egentlige elevfest stundede til.

Mange gamle elever var mødt. Når man gik ind i skolen i pausen efter festen i parken, kunne man møde en moden mand stående foran et billede eller inde i et lokale i den gamle skole; det var folk, der var ved at mindes, men da pausen var forbi, og klokken var blevet 18, mødte alle ved bordene i hotellets sal til fællesspisningen.

Man indledte med at synge skolens sang: »De rejste en skole«, og så bød formanden velkommen — specielt til de fremmødte af jubilarklassen (årgang 1924) og til gæsterne, foreningens æresmedlem, viceskoleinspektør Dall og den kendte arkæolog professor Glob. Så spiste man, og da det kunne skønnes, at ingen ville få smørrebrødet i den gale hals ved, at der blev holdt taler, tog disse deres begyndelse. Skolebestyreren talte først. I den første afdeling af hans tale beskæftigede han sig med jubilarerne, og det var selvfølgelig minder fra deres skoletid, der blev trukket frem. Den anden del af skolebestyrerens tale drejede sig om den opgave, elevforeningen havde taget sig på ved at foranstalte fester af den art, som den nærværende. Skolebestyreren opfordrede gamle elever, der havde råd til det, til at give foreningen en kasse cigarer — det vil sige, det beløb en kasse cigarer koster; det kunne foreningen så bruge til at betale under-skudet med. Skolebestyreren sluttede med at udbringe et hurra for jubilarerne. Derefter talte æresmedlemmet. Viceskoleinspektøren sagde, at han følte sig som elev af skolen på den måde, at han havde lært noget meget værdifuldt, da han virkede ved skolen — nemlig arbejdsglæden. Som der på skolebestyrer Axel Munchs mindesten står: »Han prægede den unge slægt«; således prægede han også sine medarbejdere ved at meddele dem den arbejdsglæde, han i så stærkt mål selv besad. Viceskoleinspektøren udbragte et leve for Ryomgaard Realskole. Så talte kontorchef i grosserersocietetet Jacob Ludvig Dornonville de la Cour som repræsentant for jubilarerne. Det var også gamle minder, han fremdrog, og hans tale mandede ud i at leve for skolen. Manufakturhandler E. Stampe, Auning, talte for elevforeningen og dens bestyrelse og rettede en tak til bestyrelsen for det store arbejde, den udførte. Han opfordrede de gamle elever til at slutte op om foreningen og udbragte et leve for den — rettet til formanden. Formanden takkede og gav meddelelse om indløbne hilsner fra jubilarer, der

ikke kunne være til stede — således en fra Knud Simonsen, der p. t. befinder sig i Durban i Sydafrika. Dernæst hævedes taflet, og alt gjordes rede til dansen, der nu skulle tage sin begyndelse. Det var ikke alle, der ønskede at forlyste sig i dansens ædle glæde. Æresmedlemmet tog hjem, og skolebestyreren gik op på Blæsenborg for at læse aviser og snakke arkæologi med professor Glob og Lomme. Heller ikke hr. Dynesen eller hr. Magnussen tog del i dansens glæde, men det gjorde fru Munch og frk. Weiner. De dansede endogså solo, idet de, da de dansede en vals med hinanden, til deres store overraskelse befandt sig ene på gulvet. De gamle elever stod i kreds om dem og klappede i hænderne. Det var meget fornøjeligt.

Det var helt igennem en god fest. Undertegnede lejede journalist, som skriver dette, kender selvfølgelig intet til elevforeningens indre forhold og ved intet, men det ligger dog nært at antage, at fester af den art ikke oftere vil blive fejret. Den officielle del vil sikkert blive strøget. Sagen er nemlig den, at når den officielle del af festen ikke kan bære sig selv gennem kontingentet, folk må give for at komme ind, så er det økonomiske grundlag borte. Skolebestyrerens forslag om den omtalte kasse cigarer kan være godt nok ment, men ikke så let praktiseret, for man kan jo nu ikke forlange, at andre skal betale for, at folk skal more sig. Man kunne jo så tænke sig, at skolen kunne træde til og ofre et beløb, der kunne skrives på reklamens regning. Jeg har spurgt skolebestyreren, og han siger, at skolen i høj grad træder til, idet skolen betaler de legater, foreningen uddeler, foruden at den giver et kontant beløb til festen. Skolens udgifter til det omtalte er 1475 kr. årlig, og mere kan man vel næppe forlange derfra. Det er beklageligt, at folk ikke vil komme, men det er der sikkert ikke noget at gøre ved. Foreningens bestyrelse har gjort et stort arbejde, og de, der har trukket læsset — formanden og Ove Larsen — fortjener tak for deres energi, deres mod og deres idealisme, men det kan jo desværre ikke gøre det. Der går her et arbejde bort, som elevforeningen har haft megen ære af, og som vil blive savnet, men lad os slutte denne artikel med at glæde os over de fester af denne art, som vi hidtil har haft, og lad os håbe, at den iderige bestyrelse kan sætte noget andet i stedet, så elevforeningen fortsat kan holde sig på sit høje kulturelle stade.

Sommerfesterne

Gennem en årrække har elevforeningen hver sommer afholdt en offentlig fest, hvorved foreningen har søgt at medvirke som kulturfaktor her på egnen.

De første år var deltagelsen i disse fester ringe, og vi prøvede derfor at lægge dem om ved at invitere mere kendte folk til at medvirke, men heller ikke dette hjalp, trods det var mænd som Knud Kristensen, Poul Reumert, Hans Hedtoft, Henrik Malberg, Ole Bjørn Kraft og Erik Henning-Jensen samt gode orkestre. Festerne gav stort underskud, fordi der kom for få tilhørere.

Jeg har i disse fester set en værdig opgave for elevforeningen og beklager, at vi må ophøre med disse. Her var der blandt andet en mulighed for, at foreningen kunne være mere end en selskabsforening. Men altså, der er underskud i kassen, og derfor må disse fester ophøre. Selvfølgelig kunne vi fortsætte i det mindre med billigere arrangementer, men det prøvede vi tidligere, og resultatet var blot, at der kom få mennesker, så økonomisk blev resultatet det samme — ligeledes arbejdet.

Jeg foreslår derfor, at vi helt stryger denne side af foreningens arbejde og kun holder fest for medlemmerne.

Nu er spørgsmålet så, om der skal holdes både en vinter- og sommerfest. Jeg mener, at det er bedst at holde een fest med generalforsamling, og så holde den om sommeren med generalforsamlingen om eftermiddagen og påfølgende fest på hotellet om aftenen.

Foreningen vil herefter virke med årsskriftet udsendt i december og ved festen i juli.

S. Vester-Petersen.

Ryomgaard Handelsskoles Elevforening

Gamle og nuværende elever på Ryomgaard Handelsskole (Ryomgaard Realskoles handelsskoleafdeling) har stiftet en elevforening, hvis formål og love til dels er de samme som R. R. E.s

Handelsskolen er en afdeling af Ryomgaard Realskole, og jeg mener det derfor naturligt, om handelsskolens elevforening tilknyttes realskolens elevforening.

Dette kan gøres derved, at handelsskolens elevforenings medlemmer også er medlemmer af R. R. E. og således kan deltage i fester og modtage årsskriftet mod at yde et vist kontingent til hovedforeningen.

Handelsskolens elevforening kan så desuden afholde en speciel fest for dens egne medlemmer, hvis de ønsker det.

Jeg ser meget gerne en tilknytning mellem de to foreninger, idet det er en videreførelse af de to skolars samhørighed.

Som forstander for handelsskolen ved jeg, at handelsskolen drives i samme ånd som realskolen, og efter mit kendskab til dens elever ved jeg, at de vil falde godt ind i R. R. E. Den rent praktiske side ved lovtilføjelse skal selvfølgelig afgøres af generalforsamlingen, jeg vil kun her gøre opmærksom på den nye forening og anbefale dens tilknytning til hovedforeningen.

S. Vester-Petersen.

Skolens dagbog

1./11. 1948—1./11. 1949

1948

- 6.-11. Film om olie og fiskeri med ledsagende foredrag af hr. K. Basse Kristensen.
- 9.-11. Undervisningsinspektør Bjørneboe besøger skolen.
- 27.-11. Vidnesbyrdsuddeling. Skolebestyreren talte om arbejdet.
- 29.-11. Månedsslov.
- 4.-12. Oplæsning af den norske skuespiller P. Sigurth.
- 22.-12. Julefest. 9. klasse spillede »Den politiske Kandestøber« vældig godt. Der var 600 børn til stede.

1949

- 8.-1. Foredrag om Palæstina: Hr. E. Basse Kristensen.
- 15.-1. Film om hejren og havørnen med ledsagende foredrag af inspektøren.
- 22.-1. Oplæsning af fru Lene Basse Kristensen.
- 28.-1. Fru Munch indlægges på Ebeltøft sygehus.
- 29.-1. Film om Sønderjylland med foredrag af hr. Højholt.
- 5.-2. Inspektør Bo besøger skolen.
Skolen modtog af Willy Hald forskellige værdifulde gaver til samlingerne.
- 12.-2. Foredrag om den store søslange af hr. Eriksen.
- 17.-2. Et orkester på 37 mand fra Aarhus underholder bl. a. med Ryomsange.
- 1.-3. Snefog. Skolen lukket.
- 4.-3. Skolens møntsamling omtalt i Aarhuus Stiftstidende.
- 12.-3. Film om Bali. Ledsagende foredrag af overlærer frk. Weiner.
Skolebestyreren censor i dansk stil.
Overlærer Dynesen censor i fysik.
Indstillingsprøve.
- 26.-3. Uddeling af vidnesbyrd. Skolebestyreren talte om at føle og vise hensyn.
- 2.-4. Foredrag af overlærer Dynesen om slaget den 2. april.
- 30.-4. Foredrag om Norge af hr. E. Basse Kristensen.
Skolebestyreren censor i dansk stil.
- 7.-5. 9. classes sidste skoledag. 8. klasse underholdt. Nye embedsmænd udnævntes.
- 9.-5. Skriftlig eksamen begynder.
- 18.-5. Mundtlig eksamen begynder med dansk. Censor: Professor, dr. phil. Jens Holt.
- 20.-5. Eksamen i historie. Censor: Amtsskolekonsulent S. Stegger Nielsen.
Skolebestyrerens artikel om Skjoldborg optrykt i Randers Amtssavis.
- 6.-6. Grundlovsfest på skolen.
- 20.-6. Eksamenen forbi.
- 22.-6. Forældredag efter traditionerne. Ved translokationen talte skolebestyreren om opdragernes gerning og betydning for ungdommen. Elevforeningen uddelte skolebestyrer Axel Munchs mindelegat og forskellige flidspræmier. På afgangsholdets vegne talte Hector Estrup. Endvidere talte førstelærer Andersen, Ramten, og takkede skolen. En god festdag.

- 25.-6. Et hold husmænd fra Nørre Herred besøger skolen.
- 3.-7. Elevforeningens sommerfest. Refereret andet sted i skriftet.
- 12.-7. Et hold husmænd fra forskellige egne af landet besøger skolen.
- 21.-7. Husmænd fra Tjele og omegn besøger skolen.
- 30.-7. Carlsbergfondets direktør Thorlasius-Ussing og arkitekt Dygve besøger skolen.
- 15.-8. Skolen begynder med 366 elever. Følgende nye lærerkræfter blev budt velkommen: Hr. Lindberg Madsen og frk. Emmy Richter.
- 26.-8. Skolelægeundersøgelserne tager deres begyndelse.
- 14.-9. Fru Munchs fødselsdag.
- 19.-9. Skolens færdselsordning på vejen og stationen omtalt i Jyllandsposten.
- 21.-9. Amtets lærerkreds holder instruktionskursus på skolen under ledelse af amtsskolekonsulenten.
- 24.-9. Fodboldkamp mellem elever fra Trustrup Realskole og Ryomgaard Realskole. Kampen endte uafgjort 3—3.
- 26.-9. Månedsslov.
- 1.-10. Oplæsning af skolebestyreren.
- 8.-10. Skolebestyrer Axel Munchs fødselsdag. 9. klasse nedlagde krans ved mindestenen. Skolebestyreren talte ved tolvssang. I sidste lektion film fra zoologisk have. Ledende foredrag af inspektøren.
- 14.-10. Film om atomer med ledsagende foredrag af overlærer Dynesen.
- 15.-10. Skolen får bygget ny skorsten.
Skolen fik foræret en klumpfisk af elev Svend Nielsen.
- 29.-10. Film: Havet omkring Danmark. Foredrag af hr. K. Basse Kristensen.
- 30.-10. Overlærer frk. Weiners fødselsdag.

Handelsskolens dagbog

1948

- 4.-11. Underholdningsfilm.
- 2.-12. Julefest med oplæsning af skolebestyreren. Optræden af elever. Tale af forstanderen.

1949

- 13.-1. Musikunderholdning af elev Margit Andersen.
- 17.-2. Indstillingsprøve i bogføring, handelslære og dansk.
- 24.-2. Indstillingsprøve i regning, produktionslære og dansk.
- 24.-3. Aarsprøve i 1. og 2. klasse.
- 31.-3. Aarsafslutning. Der var mødt en del principaler og forældre, som overværede undervisningen og besøgte de fremlagte prøver. Professor, dr. phil. Jens Høit talte om demokrati. Forstanderen afsluttede.
- 7.-4. Eksamen begynder.
- 5.-5. Translocation. Der var indstillet 13 elever, der alle bestod — 3 med udmærkelse. Skolebestyreren talte. Forstanderen uddelte eksamensbeviser. Endvidere uddeltes tre flidspræmier fra Djurslands Handelsforening, Ryomgaard Håndværker- og Borgerforening og Ryomgaard Realskoles Elevforening. Præmierne tildeles: Erik Hansen, Anna Hansen og Martin Krogh.
- 18.-8. Handelsskolen begynder sit nye skoleår.
Elev i 2. kl. Asger Pedersen, Bøjen, døde.
- 22.-9. Faget skilteskrivning indføres. Lærer er manufakturhandler Lerche, Ryomgaard.
- 6.-10. Film fra zoologisk have.
- 13.-10. Foredrag om Palæstina af hr. E. Basse Kristensen.
- 27.-10. Film: havet omkring Danmark, foredrag af hr. K. Basse Kristensen.

Foreningen har modtaget følgende gaver:

Skolen: 100 kr.	Anonym giver: 1 bog.
Anonym giver: 100 kr.	Bogh. Vixø: boglegat
— 50 kr.	(25 kr.) og 1 bog.

Foreningen beder giverne modtage sin bedste tak.

Legater:

Skolebestyrer Axel Munchs friplads tildeltes Bodil Bjerre, Koed.

Skolebestyrer Axel Munchs mindelegat: Hector Estrup.

Følgende har fået bog- og pengepræmier:

9. Kl.:	8. kl.:
Kaj Ewald Andersen.	Bent Nielsen.
Niels Lind Andersen.	
Erling Augustesen.	7. kl.:
Ole Jensen.	Jørgen Rygaard.
Ella Kjær.	
Niels Ottesen Nielsen.	Handelsskolen:
Ellen Schmidt.	Anna Hansen.

Regnskabet vil blive omdelt ved generalforsamlingen.

PERSONALIA:

Ægteskab:

Ebba Gerstrøm.

Herdis Roland Jensen, gift med typograf Carl Verner Hollbaum, Kolding.

Rasmus Bilde Kjeldsen, gift med Marie Nielsen, Kolind.

Johan Stoltze, Aabyhøj.

Ulla Sørensen, gift med konstruktør Leo Nielsen, Femmøller.

Aarets studenter:

Ole Stampe (Randers Statsskole). Niels Nielsen (Haslev Gymnasium).

Nye Medlemmer:

Læge Preben Lüneborg, Mørke.

Købmand Lüneborg, Auning.

Af årgang 1949:

Kaj Ewald Andersen.

Niels Lind Andersen.

Erling Augustesen.

Henning Bech.

Else Brøgger.

Esther Christensen.

Hans P. la Cour Christensen.

Flemming Eskildsen.

Hector Estrup.

Niels E. Fogh.

Hardy Hansen.

Inge Henriksen.

Vagn Jacobsen.

Ole Jensen.

Uffe Roland Jensen.

Viggo Bull Jensen.

Ella Kjær.

Gerda Karen Larsen.

Eskild Laursen.

Jørgen Bager Laursen.

Tove Legarth.

Jørgen Madsen.

Niels Ottesen Nielsen.

Tove Nielsen.

Ole Nissen.

Bente Pedersen.

Inga Pedersen.

Egon Rasmussen.

Ellen Schmidt.

Gerda Sørensen.

Annemarie Thordrup.

Jørgen Westmark.

I alt 459 medlemmer.

Julefesten

1. nytårsdag 1950

På skolen:

Kl. 15⁰⁰: Film fra sommerfesten 1949.

Kl. 15¹⁵: Generalforsamling.

Dagsorden:

1. Valg af dirigent.
2. Formandens beretning.
3. Kasserersken aflægger regnskab.
4. Ryomgaard Handelsskoles Elevforenings tilknytning til R. R. E.
5. Festerne.
6. Valg til bestyrelsen (Henning Christensen, Ove Larsen, S. Vester-Petersen).
7. Valg til revisorer (Jens Jacobsen, K. Vester-Petersen).
8. Eventuelt.

På hotellet:

Kl. 18⁰⁰: Spisning på hotellet. Smørrebrød med diverse — derefter dans — Greves Band.

Kl. 24⁰⁰: Afslutning.

Tilmeldelser til spisning sker til *S. Vester-Petersen* senest 5 dage før — Tlf. Ryomgaard 47.

Hvis man ønsker at deltage i spisningen bedes man indtrængende meddele dette.

Bestyrelsen.